

Hoofdstuk 1

Karlijn keek om zich heen. Grappig dat zo'n vliegveld in een ander land er ook meteen zo heel anders uitzag. En zeker hier aan de andere kant van de wereld. Johannesburg was natuurlijk niet te vergelijken met Amsterdam.

De groep reizigers waar ze twee weken lang mee zou optrekken, verzamelde zich langzaam rond de gids die een bord met de naam van de reisorganisatie erop omhoog hield. Ze had zichzelf en haar reisgenoot al gemeld en stond nu bij de koffers te wachten tot de groep compleet was. Verschillende mensen moesten nog even geld opnemen. Er was maar één geldautomaat, dus dat kon even duren. Maar dat vond ze niet zo'n ramp.

Ze hield van mensen kijken en er was hier genoeg te zien.

Karlijn schrok toen er achter haar een boze stem klonk.

'Wat doe jij hier?'

Ze draaide zich om en zag een lange blonde man die haar kwaad aan keek.

'Tim!'

Hij herhaalde: 'Wat doe jij hier?'

Zijn ijzige blik deed pijn. Nog steeds. Maar ze negeerde de emoties die in haar opborrelden en zei rustig: 'Dat kan ik ook aan jou vragen. Ik neem aan dat we allebei van plan zijn vakantie te houden.'

Tim knikte, maar zijn stem klonk nog steeds afgemeten en nijdig. 'Dat was wel onze bedoeling. Simone en ik hebben het erg druk gehad de laatste maanden. Zo'n georganiseerde reis leek ons ideaal om weer wat tijd samen door te brengen.'

Ze wist dat het een compromis moest zijn. Voor zover ze zijn op luxe gestelde vriendin kende, zou die veel liever in een resort aan het strand verblijven. Maar dat hield hij nog geen dag vol. Tim zou het liefst op de bonnefooi rondtrekken met een camper of een tentje. Raar eigenlijk dat je dat soort dingen nog steeds doorzag. Karlijn glimlachte. ‘Voor ons geldt ongeveer hetzelfde. Rico moest er nodig eens tussenuit.’

‘Rico? Ik wist niet dat je een vriend had.’

‘Sinds een paar maanden.’

Niet dat hij daar iets mee te maken had, eigenlijk. Maar het was het beste om hem te behandelen als een willekeurige kennis. En die zou ze ook gewoon antwoord gegeven hebben.

Hij knikte en leek eindelijk iets minder afwijzend. ‘Dat scheelt. Het moet mogelijk zijn om elkaar een beetje te ontlopen.’

Karlijn schoot in de lach. ‘Als we met twintig anderen in een bus door Zuid-Afrika reizen? Dat lijkt me toch knap lastig.’

Hij zuchtte. ‘Daar heb je ook wel gelijk in.’

‘Ik zie het probleem niet. Het is drie jaar geleden en we zijn allemaal redelijke en volwassen mensen.’

‘Dat hoop ik.’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Wat bedoel je? Volgens mij heb ik je nooit reden gegeven om iets anders te denken.’

Hij kreeg geen kans om te antwoorden, want een hoge stem vroeg op precies dezelfde manier als Tim het daarvoor gedaan had: ‘Wat doe jij hier?’

Het was bijna grappig. De blik in de ogen van de hoogblonde, jonge vrouw die direct bezitterig haar arm door die van Tim stak, was zo mogelijk nog kwader dan die van Tim een minuut geleden.

Maar nu het van haar kwam, deed het geen pijn. Integendeel. Simone wekte bij Karlijn alleen maar weerstand op. Ze keek haar dan ook rustig en een tikje hooghartig aan.

‘Ik ben hier ook op vakantie, net als jullie.’

‘Alleen?’

‘Nee, met mijn vriend.’

‘Je vriend? Heb jij een vriend?’

De nadruk op ‘jij’ was beledigend, maar Karlijn negeerde het.

‘Sinds een paar maanden.’

‘Hoe heb je dat gedaan? Online dating? Je hoort wel vaker dat mensen op die manier uiteindelijk nog iemand vinden.’

Dat was Simone ten voeten uit. Altijd bereid om iemand onderuit te halen. Maar Karlijn antwoordde vriendelijk: ‘Ja, dat heb ik ook wel eens gehoord.’

Ze kon een spottende glimlach niet onderdrukken toen ze zag dat Simones ogen belangstellend een lange, knappe man volgden die zoekend rondkeek. Hij was ook aantrekkelijk. Zijn donkere haar was nog dik en iets te lang, maar perfect geknipt. Grijzend aan de slapen, maar dat stond hem juist goed. Zijn iets gebruide huid en zijn felle donkere ogen verrieden zijn Zuid-Europese afkomst. En de glimlach die doorbrak toen hij haar zag, was adembenemend.

‘Ah, daar ben je, *cara*. Sorry dat het zo lang duurde. Er stond een enorme rij bij de geldautomaat.’

Hij sloeg zijn arm om haar heen en keek Tim en Simone aan.

‘Zijn dit medereizigers?’

Karlijn knikte. ‘Ja. Dit zijn Simone en Tim.’

Rico schudde Tim kort en beleefd de hand. Simone had zich hersteld van haar verbazing en ging direct in de aanval.

‘Wat een toeval dat we elkaar hier tegenkomen, nietwaar, Karlijn?’
‘Kennen jullie elkaar?’ Rico keek Karlijn verbaasd aan.
‘Tim is mijn ex-man en Simone is zijn vriendin.’ De trut die ons huwelijk kapot maakte was duidelijker uitgedrukt, bedacht ze, maar ze hield het binnen.
‘Dat is zeker toevallig.’
De gids riep dat iedereen zijn of haar koffers moest pakken en met hem mee moest lopen naar de bus. Tim greep de koffers die naast hem stonden en liep direct achter de gids aan. Simone leek nog iets te willen zeggen. Ze aarzelde heel even, maar liep toen snel achter Tim aan.
Karlijn bleef met opzet nog even staan om wat afstand te scheppen.
‘Heb je er moeite mee dat zij er zijn? We kunnen nog naar huis. Dan nemen we het eerstvolgende vliegtuig terug naar Amsterdam.’
Karlijn grinnikte. Ze wist dat Rico ertoe in staat was.
‘Lief van je, maar het gaat wel, hoor. Het is allemaal al drie jaar geleden.’
Hij trok haar in zijn armen. ‘En je hebt mij nu.’
‘Precies.’ Ze glimlachte naar hem en hoewel ze beseftte dat het flauw van haar was, vond ze het extra leuk dat hij haar innig kuste omdat ze wist dat Simone in de deuropening van de bus stond en recht naar hen keek. Net goed. Tim was best een leuke vent om te zien, maar deze keer won zij het.
Karlijn fronste. Wat een ontzettend kinderachtige en oppervlakkige gedachte! Dat mens maakte echt het slechtste in haar wakker. Rico hielp haar galant de bus in en ze keek om zich heen.

‘Waar gaan we zitten? Wil je voor- of achterin?’
‘Liefst een beetje voorin. Achterin krijg ik last van wagenziekte.’
Ze liep naar voren. Ja, dat had ze kunnen verwachten, ze had immers altijd pech met dit soort dingen. Helemaal voorin lukte niet en er waren nog maar twee stoelen vrij, recht achter die van Simone en Tim.
Ze aarzelde heel even, maar haalde haar schouders op. Dat was dan jammer. Een vriend met wagenziekte was ook niet alles. Dat was trouwens nieuw voor haar, wagenziekte. Het klonk niet echt stoer en mannelijk. Maar ja, als hij daar last van had, dan was het niet anders.
Daar was deze reis trouwens ook voor bedoeld. Na het romantische maar stormachtige begin van hun relatie, wilden ze nu eens rustig proberen of ze het volhielden om heel intensief met elkaar op te trekken. Als dat lukte, was het misschien tijd voor een volgende stap. Rico had al eens voorzichtig gepolst of ze bij hem in wilde trekken, maar ze had er tot nu toe overheen gepraat. Ze wist dat ze verliefd op hem was, maar het idee om zich zo aan hem te binden joeg haar angst aan. Ze had hem sowieso vanaf het begin van hun relatie al duidelijk gemaakt dat een huwelijk uitgesloten was. Eén mislukking op dat gebied vond ze voldoende. Het was misschien niet erg romantisch om er meteen vanuit te gaan dat het mis kon lopen, maar dat had ze destijds bij Tim ook niet verwacht. En toch ging het mis. Na twintig jaar huwelijk. Blijkbaar was een levenslange verbintenis voor haar niet weggelegd. Karlijn schoof op de plaats bij het raampje en Rico ging naast haar zitten. Tim keek heel even verstoord achterom.
Ze glimlachte verontschuldigend. ‘Verder was alles al bezet.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Geen probleem.’

De bus begon te rijden. De gids ging in het gangpad staan en stelde zich voor.

‘Mijn naam is Willem. Ons gaan nu rechtstreeks naar Mpumalanga.’

Er werd besmuikt gelachen om het Afrikaanse ‘*ons gaan*’.

Karlijn hoorde het met gemengde gevoelens. Het klonk inderdaad grappig, maar dat was nu eenmaal de taal hier. Hoe lachwekkend sommige woorden in het Afrikaans ook waren, erg beleefd was dat gegrinnik niet. Het leek de gids echter niet te storen, die was waarschijnlijk wel gewend aan dit soort reacties.

‘Ik moet natuurlijk zeggen: wij gaan. Ik zal mijn best doen Nederlands te spreken, maar er zal af en toe wel een beetje Afrikaans doorheen komen.’

Hij vervolgde met een uitleg over de route die gereden zou worden. Het was een flinke rit van Johannesburg naar Mpumalanga, waar het gezelschap zou overnachten. Halverwege de rit was een stop gepland voor de lunch.

‘Omdat ik begrijp dat jullie allemaal erg moe zijn van de vliegreis, zal ik verder nog niet veel praten. Wie slapen wil, kan dat het beste nu doen, want het eerste stuk is niet zo interessant om te zien. Na de lunch zal ik jullie dan meer vertellen over mijn mooie land.’

Er klonken instemmende geluiden. Karlijn keek om zich heen. Zelf was ze vierenzeventig en dus echt niet piepjong meer, maar de rest van de groep was een stuk ouder. De meeste mensen waren de vijftig toch wel ruim gepasseerd. Simone was met haar tweeëndertig jaar waarschijnlijk de allerjongste. Tim was ach-

tenveertig en Rico was precies even oud als Tim. Maar wel veel knapper en rijker. Ze beet op haar lip. Nu moest ze ophouden met dat kinderachtige gedoe. Ze moest erboven staan. Simone was ermee begonnen, maar dan hoefde ze zich nog niet te verlagen tot haar niveau.

Met een frons keek Karlijn naar buiten. Rico had zijn nekkussentje gepakt en sliep al weer, maar zij probeerde ze het niet eens. Ze kon niet slapen in een rijdende bus. Ook niet in een vliegtuig trouwens. Ze had het grootste deel van de tijd uit het raampje zitten kijken. En dat deed ze nu dus ook. De gids kon wel zeggen dat er weinig te zien was, maar daar was ze het niet mee eens. Het landschap was toch anders dan in Nederland. En de mensen waren natuurlijk ook heel anders. Veel donkere mensen, weinig blanken. Ze had in een reisgids gelezen dat hier vaak nog steeds heel rechtlijnig van ‘*witmense*’ en ‘*swartmense*’ gesproken werd. En mensen van gemengde afkomst of niet blanke immigranten noemden ze ‘*kleurlinge*’.

Eigenlijk was het gewoon onzin om dat onderscheid te maken, gebaseerd op huidskleur en afkomst, maar in dit land was het blijkbaar nog steeds onvermijdelijk. Gelukkig was de apartheid nu al jaren afgeschaft, maar Karlijn had gehoord dat de kloof tussen de verschillende bevolkingsgroepen nog lang niet overbrugd was. Ze was benieuwd of zij daar, als toeristen, veel van zouden merken. Waarschijnlijk niet.

Ze liet haar blik over de weg dwalen. Het was even wennen dat het verkeer hier links reed, zeker als er weer een personenauto met een flinke snelheid langs de rechterkant van de bus, waar zij zat, inhaalde. Karlijn deed haar best niet naar het stel voor haar te kijken, maar

helemaal vermijden kon ze het niet. Simone lag te slapen en Tim keek naar buiten. Hij kon ook nooit slapen in bussen en vliegtuigen. Dat was vroeger wel zo gezellig geweest, trouwens.

Ze kon zijn profiel nog net zien. Hij was ook iets ouder geworden, de afgelopen paar jaar. Er zaten een paar rimpels die ze nog niet kende en zijn haar was grijzer. En dunner. Hij had lang zo'n dikke bos haar niet als Rico.

Ze glimlachte bij de herinnering aan Simones reactie op haar vriend. Het was heel oppervlakkig om trots te zijn op zijn uiterlijk, maar hij was nu eenmaal razend knap. En bovendien was hij romantisch en heel attent. Ze had nooit gedacht dat er echt mannen bestonden die de vrouw van hun keuze het hof maakten met rode rozen en andere lieve verrassingen. Misschien was het zijn Italiaanse afkomst. Hij was ook heel complimenteus. Ze wist best dat ze niet heel jong en strak meer was, maar het was heerlijk als iemand je vertelde dat je mooi was, dat je ogen aanbiddelijk waren en dat hij je prachtige mond wilde kussen.

Zou Tim dat soort dingen tegen Simone gezegd hebben? Niet tegen haar in ieder geval. Terwijl ze wel degelijk jong en strak was toen ze trouwden. Ze was net eenentwintig geweest. En Tim was vijftientig. Piepjong nog allebei. Eigenlijk was het niet zo gek dat ze na twintig jaar zo ver uit elkaar gegroeid waren. Dat had ze zich in ieder geval al die tijd voorgehouden. Hoeveel pijn het ook deed.

Karlijn beet op haar lip. Niet aan denken. Ze had al die jaren geweigerd na te denken over wat ze voelde na de scheiding en dat ging ze nu zeker niet doen. Tenslotte was ze op vakantie.

Ze richtte haar blik weer naar buiten, maar daar werd het land-

schap nu wel erg eentonig. Ze vroeg zich af wat ze verder allemaal nog zouden gaan zien. In het reisprogramma was het al duidelijk dat er nog heel wat van dit soort lange busritten zouden volgen, maar dat was nu eenmaal niet anders als je in veertien dagen door een groot land als dit reisde.

Het was niet de meest avontuurlijke reisorganisatie waar ze geboekt hadden, maar wel een heel betaalbare en dat was toch ook niet onbelangrijk. Niet toen ze deze reis boekte in ieder geval, want toen kende ze Rico nog niet eens. Hij had wel aangeboden haar deel van de reis ook te betalen, maar ze had geweigerd. Ze wilde niet financieel van hem afhankelijk zijn. Ze vond het leuk dat hij met haar mee had gewild en het was een geluk dat er nog plaatsen vrij waren. Maar ze kon het prima zelf betalen.

Karlijn was trots op wat ze de afgelopen drie jaar had opgebouwd en het gevoel van vrijheid dat daarbij hoorde, zou ze niet zomaar meer opgeven, hoe verliefd ze ook was. Rico was niet bepaald arm en hij had al een paar keer gezegd dat ze echt wel wat minder hard kon gaan werken als ze bij hem introk. Maar ze was er nog steeds niet zeker van dat ze dat wilde. Zijn appartement was prachtig en ruim, maar ze hield van haar kleine appartementje boven de winkel. En hoewel ze zijn inrichting van antieke meubels gecombineerd met modern design best kon waarderen, was ze trots op de gezellige inrichting van haar eigen huis, met spullen die ze tweedehands bij elkaar gesprokkeld had.

Eigenlijk was ze helemaal nog niet toe aan die volgende stap. Of zou ze daar na deze twee weken anders over denken? Was ze eigenlijk wel zo verliefd op hem als ze voortdurend zo twijfelde over dit soort dingen?

Met Tim was het zo heel anders gegaan. Aan hem had ze geen moment getwijfeld. Maar ja, toen was ze nog heel jong geweest en heel naïef. Ze was nu ouder en voorzichtiger. Niet dat het met Tim meteen fout gelopen was. Twintig fijne jaren hadden ze gehad. Maar dat maakte het alleen maar moeilijker om het te verwerken. Ze had eigenlijk niet eens doorgehad dat er iets mis was. Tot het te laat was. Misschien was dat wel de voornaamste reden dat ze zich niet aan Rico wilde binden. Ze had zichzelf niet toegestaan te treuren, maar ze wist wel dat ze al die ellende niet nog een keer mee wilde maken.

Karlijn merkte dat haar gedachten alweer de verkeerde kant opgingen en richtte haar aandacht weer op de andere reizigers.

Naast Rico en haar zaten twee vrouwen. Ze sliepen allebei. Karlijn glimlachte. Zussen, zonder twijfel. De familietrekjes waren heel duidelijk aanwezig.

Voor de zussen zat een man in een reisgids te bladeren. Hij had een vriendelijke uitstraling. Zijn vrouw daarentegen was een heel chagrijnig type. Karlijn had haar in het vliegtuig al horen mopperen. Het eten was te koud, de stoelen waren te hard en de motor maakte te veel lawaai. Haar man had het allemaal stoïcijns aan-gehoord en nauwelijks gereageerd. Blijkbaar was hij het gemopper gewend.

Voor dit zo heel verschillende paar zat een stel dat duidelijk nog iets ouder was dan de rest van de groep. Karlijn schatte de vrouw toch zeker zeventig, misschien nog iets ouder. De man leek jonger en vitaler, maar was waarschijnlijk even oud.

Ze keken naar buiten en leken heel tevreden.

Verder kon ze geen andere reisgenoten zien zonder op te staan

of zich helemaal om te draaien, waarbij ze Rico zou storen, dus richtte ze haar aandacht maar weer op wat er buiten te zien was. Er reed een busje voorbij waar minstens vijftien mensen ingepropt waren. Dat leek haar knap benauwd in deze hitte. Toch zaten ze zo te zien vrolijk te zingen. Die mensen waren blijkbaar al blij dat ze vervoer hadden. En dan te bedenken dat er nu al gemopperd was over het gebrek aan luxe in de toch niet heel spartaans uitgevoerde touringcar waarin zij zaten. Natuurlijk betaalden ze wel voor een bepaald niveau aan voorzieningen bij deze reis, maar het zou goed zijn om eens te zien dat andere mensen een stuk minder luxueus leefden en toch tevreden konden zijn.

Ze mijmerde nog een tijdje door, maar haar gedachten bleven afdwalen naar Tim. Ze zuchtte geërgerd.

Tim keek achterom. 'Is er iets?'

'Nee, hoor.'

'Wat gek dat Alexander niets gezegd heeft.'

'Waarover?'

'Over het feit dat we allebei naar Zuid-Afrika op vakantie gaan. Ik neem aan dat hij het van jou ook gewoon wist?'

Karlijn grinnikte. Hun enige zoon was verstrooid genoeg om helemaal niet door te hebben dat het best toevallig was dat allebei zijn ouders onafhankelijk van elkaar besloten hadden een reis naar Zuid-Afrika te maken.

'Hij wist het wel, maar bij Alex kun je er nooit helemaal zeker van zijn dat het ook echt tot hem doordringt als je iets zegt.' Haar gezicht vertrok. 'Zeker de laatste tijd niet. Hij is erg afwezig.'

'Dat is me ook opgevallen. Maar dat is zo gek niet. Hij heeft het behoorlijk druk.'

Ze hoopte maar dat het alleen dat was. Maar dit was niet bepaald het juiste moment om daar over te praten. En Tim was ook niet de juiste persoon om haar zorgen mee te delen, zelfs al was hij de vader van haar zoon. Alexander was al bijna twintig toen ze scheidden en woonde toen al op kamers in de stad waar hij studeerde, dus van verplicht overleg en co-ouderschap was nooit sprake geweest. Ze hadden afgesproken dat Tim Alex een toelage betaalde voor zijn studie, maar dat was alles. Nu werkte Alex bij een groot IT bedrijf en woonde hij al een jaar samen met zijn jeugd vriendinnetje. Ze wist dat Alex en zijn vader elkaar regelmatig zagen, maar hij sprak er nooit over.

Simone bleek toch niet zo vast te slapen.

‘Tim, ik zit zo rot. Mag ik mijn hoofd op je schouder leggen?’

Tim keek geïrriteerd, maar ging toch recht zitten om te zorgen dat dat mogelijk was. In deze houding was het onmogelijk het gesprek te vervolgen. Dat was waarschijnlijk ook precies de bedoeling, dacht Karlijn.

Simone was echt ontzettend jaloers. En het was totaal onnodig ook. Ze kon tenslotte horen waar het gesprek over ging. Heel veilig, over een volwassen zoon. Maar ja, ze had een hekel aan Alexander, die vanaf het begin had laten merken dat hij het maar een rare situatie vond dat de nieuwe vriendin van zijn vader amper negen jaar ouder was dan hij.

Ze zag nog net tussen de stoelen door dat Simone triomfantelijk om keek. Ze trok haar wenkbrauwen op en leunde tegen Rico aan, die direct zijn arm om haar heen sloeg.

Heel wat inniger dan de manier waarop Tim gereageerd had. Karlijn beet op haar lip. Waarom zat ze Tim en Rico zo te ver-

gelijken? Deze situatie maakte echt een paar heel nare karaktertrekjes in haar los. Ze besloot toch maar te proberen bij Tim en Simone uit de buurt te blijven.